

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ÎNDRĂZNEȘTE SĂ IUBEȘTI

Katie McGarry

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU



RYAN

Locul al doilea nu mă interesează. Niciodată nu m-a interesat. Niciodată nu mă va interesa. Nu e pentru unul care vrea să joace în liga de elită. Și, prin prisma filosofiei mele personale, momentul de față e nașpa. Cel mai bun prieten al meu e la câteva secunde distanță de a obține numărul de telefon al tipei care lucrează la teighea în Taco Bell, reușită care-l plasează în fruntea clasamentului.

Ceea ce a început ca o simplă provocare s-a transformat într-un joc de-o seară întreagă. Mai întâi, Chris m-a provocat să-i cer fetei care stătea la rând la cinematograful numărul *ei*. Pe urmă, l-am provocat eu să-i ceară numărul fetei de la sala de antrenament pentru baseball. Și, pe cât se adunau reușitele, pe atât jocul își lua mai mult avânt. Ghinionul meu, Chris are un zâmbet care topește inimile tuturor fetelor, chiar și ale celor care au parteneri.

Detest să pierd.

Gagica de la Taco Bell se înroșește când îi face Chris cu ochiul. Să fim serioși. Eu am ales-o fiindcă am auzit-o numindu-ne țărănoi fraieri, când am comandat. Chris se sprijină cu palmele de teighea, apropiindu-se centimetru cu centimetru de fată, iar eu stau la masă și urmăresc desfășurarea tragediei. N-ar trebui ca ea să aibă o revelație divină în clipa asta? Sau, dacă nu, măcar să-și găsească o brumă de respect de sine și să-i ceară lui Chris să-și ia valeda?

Toți mușchii de la ceafă mi se încordează când gagica de la Taco Bell chicotește, scrie ceva pe o bucată de hârtie și o împinge spre el. Fir-ar să fie. Ceilalți din grupul nostru hohotesc zgomoșos, iar cineva mă bate cu palma pe spinare.

Resp Tema serii nu e legată de numere de telefon, sau de fete. E să ne bucurăm de ultima noastră seară de vineri de dinaintea începerii școlii. Am gustat din toate: din libertatea aerului încins al verii, într-un Jeep cu geamurile lăsate, din liniștea întunecoaselor drumuri de țară care duc spre interstatală, din ademenitoarea strălucire a luminilor orașului, pe timpul drumului de o jumătate de oră prin Louisville și, în cele din urmă, din savoarea de-ți lasă gura apă a unui taco unsuros într-un fast-food, la miezul nopții.

Chris ridică victorios hârtiuța cu numărul de telefon, așa cum un arbitru de box ridică mânușa unui campion care tocmai a cucerit trofeul.

— S-a marcat, Ryan.

— Dă-ncoa'.

Nici prin gând nu-mi trece să mă las întrecut de Chris, dacă tot am ajuns atât de departe.

Chris se prelinge pe scaunul lui, azvârle hârtiuța peste teancul celorlalte colecționate de-a lungul serii și-și trage șapca de baseball a echipei liceului Bullitt County peste părul lui șaten.

— Hai să vedem. Chestiile astea trebuie gândite atent. Fata, aleasă cu grijă. Să fie îndeajuns de atrăgătoare, ca nu cumva să se îndrăgostească de tine. Nu o cățea care se gudură când îi azvârle cineva un os.

Maimuțărindu-l, mă las pe spătarul scaunului, îmi întind picioarele și-mi împreunez brațele peste abdomen.

— Nu te grăbi. Avem tot timpul.

Numai că nu-l avem. După weekendul ăsta, viața se va schimba: și a mea, și a lui Chris. De luni, eu și Chris vom fi în ultimul an de liceu și vom debuta în ultimul nostru sezon de toamnă al ligii de baseball. Eu mai am la dispoziție doar câteva luni ca să le produc impresie recrutorilor pentru echipele profesioniste de baseball, altfel visul pe care mi-l urmăresc de-o viață se va preface în scrum.

Un mic șut pe sub masă mă readuce la prezent.

— Termină cu chestiile serioase, îmi șoptește Logan.

Unicul elev din anul al treilea de la masa noastră și cel mai al naibii de bun prințător din tot statul face semn cu capul către restul grupului. El îmi cunoaște expresiile faciale mai bine ca oricine. E și normal. Jucăm împreună de când eram copii. Eu, aruncând. El, prințând.

De dragul lui Logan, râd la o glumă spusă de Chris, chiar dacă n-am auzit poanta.

— Ne pregătim să închidem, anunță tipa de la Taco Bell, în timp ce șterge o masă de lângă a noastră, oferindu-i un zâmbet lui Chris. Pare aproape drăguță în lumina roșiatică a firmei care anunță că localul e deschis.

— Aș putea s-o sun, își dă cu părerea Chris.

Înalț o sprânceană. Îl știu că-și adoră iubita.

— Ba nu, n-ai putea.

— Aș fi putut, dacă n-ar fi fost Lacy.

Da, dar Lacy este, iar el o iubește, așa că niciunul dintre noi nu mai continuă discuția.

— Mai am o încercare, anunț, rotindu-mi ostentativ privirea prin salonul decorat în purpuriu, în stil texano-mexican. Pe care fată mi-o alegeți?

Un claxon de pe aleea din fața localului anunță sosirea unei mașini pline cu fete ispititoare. Muzica rap le bubuie înăuntru, și-aș putea să jur că una dintre ele ne-a arătat chiloții. Ador orașul. O brunetă de pe bancheta din spate își flutură mâna spre mine.

— Ar trebui să alegeți dintre astea, le propun.

— Siiigur, ripostează, sarcastic, Chris. În definitiv, de ce nu ți-aș înmâna de acum titlul de campion?

Doi băieți de la masa noastră sar de pe scaune și ies, lăsându-ne singuri, pe mine, pe Logan și pe Chris.

— Ultima șansă la fete fierbinți de oraș, înainte de întoarcerea în Groveton, Logan.

Logan nu răspunde nimic, nici da, nici nu, și niciun mușchi nu i se clintește pe față. ăsta e Logan, dacă nu-l știți: nu-l mișcă prea multe. Afară de cazurile care implică isprăvi asociate cu moartea.

— Uite-o, exclamă Chris, și se luminează la față, fixând cu privirea intrarea. Asta-i fata pe care ți-o aleg.

Inspir adânc, precipitat. Tonul lui Chris pare prea bucuros ca să fie o veste bună pentru mine.

— Unde?

— Tocmai a intrat, așteaptă la teighea.

Risc să arunc o privire. Păr negru. Blugi rupți. Skateriță în toată legea. Fir-ar să fie, gagicile astea sunt al naibii de dure. Plesnesc masa cu palma, și tăvile noastre se zguduie. De ce? De ce-a trebuit să se nimerească skaterița tocmai astă-seară în Taco Bell?

Hohotele necruțătoare ale lui Chris n-au deloc darul de a-mi domoli agitația crescândă.

— Recunoaște-ți înfrângerea și n-o să mai ai de suferit.

— Nici gând!

Mă ridic de la masă, refuzând să mă dau bătut fără luptă.

Toate fetele sunt la fel, îmi zic în sinea mea, în timp ce mă îndrept agale spre teighea. Poate c-o părea ea altfel față de fetele de la noi, însă toate fetele vor același lucru: un tip care să le arate interes. Problema tipului e să aibă ouă, ca să fie în stare de asta. Norocul meu că am ouă.

— Bună. Eu sunt Ryan.

Părul ei negru îi ascunde fața, însă zveltețea trupului cu formele abia sugerate îmi captează atenția. Spre deosebire de fetele de acasă, nu poartă haine de firmă, cu etichetele la vedere. Nț. Ea își are stilul propriu. Maieul negru dezvăluie mai multă piele decât acoperă, iar blugii mulați îi îmbrățișează toate locurile convenite. Privirea îmi zăbovește pe o ruptură a lor, imediat sub fese.

Skaterița se apleacă peste teighea, și ruptura se lărgește. Întoarce capul spre mine, apoi spre geamul la care sunt serviți cei din mașini.

— N-are de gând nimeni să-mi ia rahatul de comandă?

Răsetele lui Chris, de la masa noastră din colț, mă smucesc înapoi în realitate. Îmi scot șapca de baseball, îmi ciufulesc părul

cu degetele, după care îmi îndes șapca la loc. De ce ea? De ce astă-seară?

Și totuși, e o provocare, iar eu o să ies câștigător.

— Servirea e un pic cam încetă astă-seară, îi zic, și ea mă privește de parcă eu aș fi un pic cam încet. La minte.

— Cu mine vorbești? mă întrebă.

Duritatea din ochii ei mă sfidează să-mi întorc privirea, și un tip mai slab de înger așa ar face. Dar eu nu sunt mai slab de înger. *N-ai decât să te holbezi, skaterișo. Nu mă sperii.* Cu toate astea, ochii ei mă atrag. Sunt albaștri. Un albastru-închis. N-aș fi crezut niciodată ca o persoană cu un păr atât de negru să aibă ochi atât de strălucitori.

— Ți-am pus o întrebare.

Se reazemă cu șoldul de teighea și-și încrucișează brațele pe piept.

— Sau ești la fel de nătărău pe cât pari?

Mhî, punkistă tipică: tupeu, inel în nas și un rânjet capabil să te omoare pe loc. Nu e genul meu, dar nici nu trebuie să fie. Eu am nevoie doar de numărul ei de telefon.

— Probabil c-ai fi servită mai bine dacă ți-ai controla limbajul.

O umbră de amuzament îi flutură pe buze și-i joacă în ochi. Nu e genul de amuzament care să te îmbie la răs. E genul zeflemitor.

— Te deranjează limbajul meu?

Da.

— Nu.

Fetele nu vorbesc cu *rahat*. Sau n-ar trebui. Nu mă deranjează expresia, însă îmi dau seama când sunt supus unui test, iar acum e un test.

— Așadar, limbajul meu nu te deranjează, și totuși spui — ridică tonul și se apleacă din nou peste teighea — că aș putea să fiu servită, *rahatul* mă-sii, dacă mi-aș controla limbajul.

Nu i-ar strica. E momentul să schimb tactica.

— Ce vrei?

Ridică brusc capul, ca și cum ar fi uitat că sunt și eu acolo.

— Ce?

— Să mănânci. Ce vrei să mănânci?

— Pește. Ce crezi că vreau? Sunt într-o dugheană cu tacos.

Chris izbucnește iar în râs și, de data asta, Logan îi ține isonul. Dacă nu salvez situația, o să le ascult caterincile pe tot drumul spre casă. De data asta, mă aplec eu peste tejghea și-i fac semn cu mâna fetei care servește la geam. Îi adresez un zâmbet. Îmi zâmbeste, la rândul ei. Ia lecții, skaterițo. Așa trebuie să procedezi.

— Pot să vă răpesc un minut?

Tipa de la geam se luminează la față și ridică un deget, continuând să preia comanda persoanei de afară.

— Imediat vin. Promit.

Mă întorc la loc spre skateriță, dar în locul căldurosului mulțumesc pe care ar fi trebuit să-l primesc o văd clătinând din cap, vizibil iritată.

— Sportivi...

Zâmbetul meu pălește. Al ei crește.

— De unde știi că sunt sportiv?

Privirea i se abate spre pieptul meu, și mă lupt să-mi abțin o strâmbătură. Pe tricoul meu gri stă scris cu litere negre Echipa Liceului Bullitt County, Campioana statului la baseball.

— Așadar, chiar ești nătărău, zice ea.

Mi-e de-ajuns. Fac un pas în direcția mesei noastre, dar mă opresc. Eu nu pierd.

— Cum te cheamă?

— Ce trebuie să fac ca să mă lași în pace?

Și iat-o: breșa de care aveam nevoie.

— Să-mi dai numărul tău de telefon.

Colțul drept al gurii i se ridică într-un rânjet zefflemitor.

— Cred că glumești, în mă-sa.

— Sunt cât se poate de serios. Zi-mi numele și numărul tău de telefon și am plecat.

— Cred că ai ceva leziuni pe creier.

— Bine ați venit la Taco Bell. Pot să vă iau comanda? Întoarcem amândoi capetele spre tipa de la geam. Îmi zâmbeste radioasă, apoi se face mică sub privirea skateriței. Își lasă pleoapele în jos, apoi întreabă din nou:

— Cu ce pot să vă servesc?

Îmi scot portofelul și trântesc zece dolari pe tejghea.

— Tacos.

— Și o Coca, adaugă skaterița. Mare. Dacă tot face el cinste.

— *Ooo-kay*, răspunde tipa de la Geam.

Tastează comanda, ia banii de pe tejghea și se întoarce la geamul pentru șoferi.

Ne privim unul pe celălalt. Fata asta nu clipește niciodată, jur.

— Cred că un mulțumesc ar fi la fix, îi zic.

— Nu ți-am cerut eu să faci cinste.

— Zi-mi numele și numărul tău de telefon și considerăm că suntem chit.

Își umezește buzele.

— Nu există absolut nimic din ce-ai putea face ca să mă convingi vreodată să-ți spun numele meu, sau numărul de telefon.

Și iată că sună clopoțelul. Gata cu joaca, odată cu vorbele astea. Invadându-i intenționat spațiul personal, fac un pas spre ea și-mi proptesc o mână pe tejghea, aproape de trup. Asta o afectează. Îmi dau seama. Amuzamentul îi piere din ochi, și-o văd cuprinzându-și trupul cu brațele. E mică. Mai mică decât m-am așteptat. Tupeul ei e atât de mare, încât nu i-am observat dimensiunile, sau statura.

— Pun pariu că pot.

Își smucește bărbia înainte.

— Nu poți.

— Opt tacos și o Coca-cola mare, anunță fata de dincolo de tejghea.

Skaterița înhață punga cu comanda și se răsucesc pe călcâie înainte ca eu să pot prelucra ideea că mă aflu în pragul înfrângerii.

— Stai!

Respect Se oprește la ușă. ărti

— Ce?

Acest „ce?” nu conține nici pe departe furia celui de dinainte. Poate că ajung la vreun rezultat.

— Dă-mi numărul tău de telefon. Vreau să te sun.

Ba nu, nu vreau, dar să câștig, vreau, e clar. Ea ezită. Pot să văd asta.

Ca să n-o sperii, îmi maschez entuziasmul. Nimic nu-mi provoacă o mai mare euforie decât victoriile.

— Hai să-ți spun ceva, îmi răspunde, fulgerându-mă cu un zâmbet care mustește de ademenire în amestec cu maliție. Dacă mă conduci până la mașină și-mi deschizi portiera, îți dau numărul meu.

Pot.

Iese în atmosfera umedă a nopții și țopăie într-un picior pe trotuar până spre parcare din spate. Nu mi-aș fi închipuit ca fata asta să țopăie într-un picior. Dar țopăie, iar eu o urmez, savurând gustul dulce al triumfului.

Dar triumful nu e de durată. Încremenesc cu un picior în aer pe trotuar. Înainte ca ea să țopăie dincolo de dungile galbene care încadrează o mașină veche și ruginită, doi tipi amenințatori coboară, și niciunul dintre ei nu pare bucuros.

— Pot să-ți fiu de folos cu ceva, omule? mă întrebă cel mai înalt. Brațele îi sunt pline de tatuaje de sus până jos.

— Nț, răspund, vârându-mi mâinile în buzunare și destinzându-mi postura.

N-am intenția de a intra într-o încăierare, cu atât mai puțin când sunt în inferioritate numerică.

Tatuatul continuă să înainteze prin parcare, și probabil că ar fi tot înaintat, dacă n-ar fi fost celălalt tip, cu părul peste ochi, care se postează chiar în fața tatuatului, oprindu-i deplasarea. Totuși, alura lui dă de înțeles că nici el nu s-ar da în lături de la bătaie.

— E vreo problemă, Beth?

Beth. Îmi vine greu să cred că o fată atât de încrâncenată poate să aibă un nume atât de delicat. Ca și cum mi-ar citi gândurile, buzele ei se arcuiesc într-un zâmbet răutăcios.

— Acum nu, răspunde, aruncându-se pe scaunul din față al mașinii.

Amândoi tipii se întorc la mașina lor, dar fără să mă scape din ochi, de parcă aș fi atât de prost încât să le sar în spate. Motorul prinde viață urlând și mașina trepidează, ca și cum ar fi lipită cu bandă izolatoare.

Nu mă grăbesc să intru la loc și să le explic prietenilor mei cum am pierdut, așa că mai rămân pe trotuar. Mașina pornește încet, iar Beth își lipește palma de geamul din dreptul ei. Pe ea sunt scrise, cu marker negru, cuvintele care-mi anunță înfrângerea: *nu poți*.